

Arrest

nr. 169 381 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DE GHELLINCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen voor hem en zijn familie met en een vrees jegens de Macedonische autoriteiten.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 155 495 van 27 oktober 2015 omdat zijn asielrelaas (en dat van zijn gezinsleden) niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af, zoals o.a. het feit dat de Macedonische politie zijn dochter zou zoeken en ook hij zelf dagelijks door de Macedonische politie zou worden gezocht. Hij legt in het kader van onderhavige asielaanvraag zelf persoonlijk geen (nieuwe) documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 155 495 van 27 oktober 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op

algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze naar foto's van zijn vernield huis in Macedonië, doch hij ontkracht, noch weerlegt -en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging-hetgeen met betrekking tot de beweerde vernieling van zijn woning in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu in zijn verzoekschrift naar de door hem als "ernstige gewelddaden (...) uitgebarst in Kumanova in mei 2015 tussen de Macedonische autoriteiten en de Albanese gemeenschap" omschreven gebeurtenissen -gewelddadige en bloederige gevechten tussen de Macedonische politie en een gewapende/terroristische groepering in Kumanova in mei 2015- , volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongelooftwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt niet en de Raad beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Macedonië in het algemeen en in Kumanovë in het bijzonder er een is van willekeurig geweld in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2016, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenote ook een beroep hangende had en dat daar ten onrechte een arrest is uitgesproken dat zij geen vraag tot horen zou hebben ingediend. Verzoekende partij vraagt dan ook de zaak aan te houden. Zij vervolgt dat er wel degelijk nieuwe elementen werden ingediend naar aanleiding van de tweede asielaanvraag. Zij licht toe dat haar plaats van herkomst, Kumanova, het toneel is geweest van zware gewelddaden in mei 2015 waarvan de Albanese gemeenschap het slachtoffer is geweest. Verzoekende partij is Albanees en heeft aldus een verhoogd risico bij terugkeer, bovendien is hun woning vernield en heeft zij daarvan foto's ingediend. Daarenboven werd haar dochter veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en werd haar zoon bij verstek veroordeeld. Verzoekende partij heeft een verhoogd risico bij terugkeer nu zij als Albanees afkomstig is van Kumanova, de wijk Trima. Al deze feiten en gegevens zijn volgens verzoekende partij nieuwe elementen die in overweging moeten genomen worden.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar woning is vernield en dat zij hiervan foto's heeft ingediend, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze naar foto's van zijn vernield huis in Macedonië, doch hij ontkracht, noch weerlegt -en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging-hetgeen met betrekking tot de beweerde vernieling van zijn woning in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.”* Verzoekende partij laat aldus geheel na een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht wordt geoordeeld dat er sterk kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de vernieling van hun woning in Kumanove tijdens hun verblijf in België. Deze pertinente vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoekende partij betoogt dat haar plaats van herkomst Kumanova het toneel is geweest van zware gewelddaden in mei 2015 waarvan de Albanese gemeenschap het slachtoffer is geweest en zij oppert dat ze een verhoogd risico bij terugkeer heeft nu zij als Albanees afkomstig is van Kumanova, de wijk Trima, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt gesteld: *“Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu in zijn verzoekschrift naar de door hem als “ernstige gewelddaden (...) uitgebarst in Kumanova in mei 2015 tussen de Macedonische autoriteiten en de Albanese gemeenschap” omschreven gebeurtenissen - gewelddadige en bloederige gevechten tussen de Macedonische politie en een gewapende/terroristische groepering in Kumanova in mei 2015- , volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden*

aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke."
Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en plaatst deze niet in een ander daglicht.

Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar (algemene informatie, zoals de door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting aangebrachte en door haar in de bijgevoegde inventaris als "*persartikelen over gegeneraliseerde wantrouw van de Albanesezen van Macedonië over het gerechtelijk systeem; problemen van politieke gemotiveerde rechtzaken en veroordelen*" aangeduide internetartikelen omtrent) de algemene situatie en problemen en protest van Albanesezen in Macedonië, en de (mensenrechten)situatie in het land, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, in gebreke.

Betreffende de beweerde veroordeling bij verstek en opsluiting van verzoekende partij haar zoon, stelt de Raad vast dat het door verzoekende partij op de terechtzitting middels de aanvullende nota neergelegde en door haar als "*opsluiting van L.N. (zoon van verzoeker) in Kumanovo, op 7 maart 2016*" omschreven stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het document conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (*cf.* RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Verzoekende partij haar kritiek omtrent de beroepsprocedure van haar echtgenote bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen betrekking op haar eigen persoonlijke asielprocedure en onderhavige beroepsprocedure (en de beschikking d.d. 11 april 2016 die in het kader hiervan werd genomen), en is terzake dan ook, nu het niet het voorwerp uitmaakt van en geen betrekking heeft op onderhavige procedure, niet dienstig of nuttig.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde asielverklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en de algemene stellingname dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS